

Dosarul nr. 1ra-1618/22
1-21117884-01-1ra-28112022

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

27 februarie 2023

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:
Președinte – Toma Nadejda,
Judecători – Diaconu Iurie, Catan Liliana, Guzun Ion, Boico Victor,

a judecat, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Plîngău Alexandru, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 septembrie 2022, în cauza penală în privința lui

Brînză Anatolie XXXXXx, născut la X xxx xxx,
originar din xxx, domiciliat în mun. xxxxx, str.
xx nr.x, ap.x.

Termenul de examinare:

Prima instanță: 05.08.2021 – 28.02.2022;

Instanța de apel: 21.03.2022 – 28.09.2022;

Instanța de recurs: 28.11.2022 – 27.02.2023.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 28 februarie 2022, a fost încetat procesul penal de învinuire lui Brînză Anatolie de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 42 alin.(2), art.361 alin.(1) lit. b) Cod penal, în baza actului de amnistie care înlătură răspunderea penală și pedeapsa.

2. Pentru pronunțare instanța a constatat că, Brînză Anatolie xxxx la 21.12.2020, în intervalul orelor 16:21- 16:25 min., aflându-se în biroul de serviciu al lui Muștuc Vasile, din incinta Primăriei comunei Ghidighici, amplasată în mun. Chișinău, com. Ghidighici, str. A. Mateevici, 2, acționând cu intenție, a contrasemnat, actul juridic de folosință nr. 75 din 25.05.2018, cu anexele acestuia planul de încadrare în teritoriu și borderoul de calcul a prețului normativ pentru folosirea terenului proprietate publică a satului Ghidighici, municipiul Chișinău, confecționat de Mustuc Vasile, în care au fost introduse date oficiale falsificate, care acordă drepturi cu privire la folosință funciară, în care intenționat a fost modificat și introdus textul prin care permite prelungirea

automată a termenului contractual la expirarea fiecărui an și îi acordă dreptul preferențial, în caz de înstrăinare a terenului.

La confecționarea și contrasemnarea, actului cu privire la folosință funciară, atât Mustuc Vasile cât și Brînză Anatolie, conștientizau că acesta constituie document oficial falsificat.

Astfel acțiunile inculpatului Brînză Anatolie au fost încadrate în baza art. 42 alin. (2), art. 361 alin. (2), lit. b) din Codul penal adică, confecționarea, deținerea, folosirea documentelor oficiale false, săvârșită de două persoane.

3. Procurorul a contestat sentința cu apel, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Brînză Anatolie să fie recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 42 alin.(2), art. 361 alin.(1) lit. b) Cod penal, cu stabilirea pedepsei sub formă de amendă în sumă de 650(șase sute cinci zeci) unități convenționale cu liberarea acestuia de executarea pedepsei penale în legătură cu intervenirea amnistiei conform art. 107 din Codul penal și Legii nr. 243 din 24 decembrie 2021 privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenței a Republicii Moldova.

În motivarea apelului a fost invocat că, sentința pronunțată consideră ilegală, prin care au fost ignorate normele prevăzute de art. 389 alin.(4) pct.2 din Codul de procedură penală, unde este prevăzut expres că, sentința de condamnare se adoptă: 1) cu stabilirea pedepsei care urmează să fie executată; 2) cu stabilirea pedepsei și cu liberarea de executarea ei în cazul amnistiei conform art. 107 Cod penal și în cazurile prevăzute de art. 89 alin.(2) lit. a), b), c), e), f) g); 3) fără stabilirea pedepsei, cu liberarea de răspundere penală în cazurile prevăzute de art. 93 Cod penal sau a expirării termenului de prescripție.

Astfel, sunt indicate expres cazurile în care sentința de încetare trebuie să cuprindă stabilirea pedepsei.

De asemenea, a fost menționat faptul că, în conformitate cu art. 107 alin.(1) Cod penal, „amnistia este actul ce are ca efect înlăturarea răspunderii penale sau a pedepsei fie reducerea pedepsei aplicate sau comutarea ei ”

Conform art. 285 alin.(2) Cod de procedură penală „ Încetarea urmării penale are loc în cazurile de nereabilitare a persoanei, prevăzute de art. 275 pct. 4)-9) din prezentul cod.”

Totodată a fost reținut că, art. 275 pct.4) Cod de procedură penală prevede că urmărirea penală nu poate fi pornită, iar dacă a fost pornită nu poate fi efectuată și urmează a fi încetată în cazurile în care a intervenit amnistia.

Prin urmare, aplicarea prevederilor amnistiei față de inculpat nu constituie temei de reabilitare a persoanei, acesta urmează a fi, recunoscut vinovat cu stabilirea pedepsei conform faptei incriminate.

Acuzarea consideră că, emiterea unei hotărâri de încetare a procesului penal pe motivul aplicării amnistiei este exclusă reieșind din prevederile:

- art. 396 pct.4) din Cod de procedură penală, care stabilește că, în cazul încetării procesului penal, urmează a fi revocate măsurile de asigurare a acțiunii

civile și a eventualei confiscări speciale, fapt care nu poate fi acceptat în cazul aplicării amnistiei, or, prevederile amnistiei se răsfrâng doar asupra pedepselor și măsurilor de constrângere cu caracter educativ și nu asupra bunurilor care urmează a fi confiscate, acțiunii civile, măsurilor de siguranță;

- art.107 alin.(1) Cod penal, care stabilește că amnistie este actul care are ca efect înlăturarea pedepsei, astfel pe caz urmând a fi constatată vinovăția persoanei în comiterea faptei incriminate cu absolvirea de la executarea pedepsei, fapt care nu este posibil în cazul încetării procesului penal.

- Legii nr.243 privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, prevede doar absolvirea de pedeapsa penală a inculpatului, nu și respingerea pretențiilor materiale ale victimei față de inculpat, confiscarea sau distrugerea obiectelor infracțiunii.

- art.389 Cod de procedură penală, unica normă procesuală care permite a recunoaște persoana culpabilă de comiterea unei infracțiuni.

În opinia acuzării, soluția de încetare a procesului penal în temeiul art. 391 alin.(1) pct.6); 350 alin.(1) și art.332 alin.(5) Cod de procedură penală, nu este acceptabilă, or acest fapt contravine normelor procesuale în vigoare .

Astfel, în cazul adoptării unei soluții în ordinea art.391 alin.(1), pct.6) Cod de procedură penală, care reglementează expres ce decizii urmează să conțină dispozitivul sentinței de încetare a procesului penal, să lase fără examinare acțiunea civilă potrivit art. 387 Cod de procedură penală.

De asemenea, a fost reținut că, în cazul adoptării soluției de încetare a procesului penal instanța de judecată nu poate determina și constata din punct de vedere juridic corespunderea exactă între semnele faptei prejudiciabile săvârșite de către inculpat și semnele componentei infracțiunii, prevăzute de norma penală, fapt ce contravine prevederilor art.107 Cod penal, art. 285 alin.(2), art. 274 pct. 4) Cod de procedură penală.

Totodată, a fost menționat că, în ședința de judecată procurorul a solicitat încasarea de la inculpatul a cheltuielilor judiciare în sumă de 1820 (una mie opt sute douăzeci), cerința asupra căreia nu s-a expus instanța de judecată.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 septembrie 2022, a fost admis parțial apelul procurorului, casată sentința primei instanțe în partea cheltuielilor de judecată, pronunțată în această parte o nouă hotărârea potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care a fost încasat din contul inculpatului Brînză Anatolie în beneficiul statului sumă de 1820 (una mie opt sute douăzeci) lei, cu titlu de cheltuieli judiciare.

4.1 Pentru pronunțarea soluției date instanța de apel a reținut că, prima instanța în mod întemeiat a dispus încetarea procesului penal în legătură cu aplicarea în privința inculpatului a art. 2 al Legii nr. 243 din 24 decembrie 2021 privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenței a Republicii Moldova.

De către instanța de apel a fost constatată că, inculpatul Brînză Anatolie la data de 10 februarie 2022, a depus o cerere privind aplicarea Legii nr. 243 din

24 decembrie 2021 privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenței a Republicii Moldova cu încetarea procesului penal intentat în privința sa în baza art. 287 alin.(1) Cod penal, cerere pe care inculpatul și avocatul său au susținut în ședința de judecată.

Suplimentar a fost menționat că, atât partea apărării, cât și partea acuzării în ședința de judecată au fost de acord cu aplicabilitatea amnistiei în cazul respectiv iar diferența rezidă doar în exprimarea procesuală a aplicării amnistiei.

Instanța de apel a accentuat asupra faptului că, înlăturarea răspunderii penale nu se identifică cu înlăturarea pedepsei, dat fiind faptul că prima presupune o scutirea persoanei care a săvârșit o infracțiune de obligația de a suporta sancțiunea prevăzută de norma de incriminare, iar a doua presupune scutirea persoanei de executarea pedepsei stabilite prin sentința de condamnare (adică, doar după recunoașterea vinovăției și stabilirea pedepsei). Deci, înlăturarea răspunderii poate fi efectuată doar prin încetarea procesului (este alogică înlăturarea răspunderii penale prin recunoașterea ca vinovată și liberarea de executarea pedepsei, deoarece răspunderea penală a intervenit și a fost aplicată), iar înlăturarea pedepsei poate fi realizată doar prin sentință de condamnare (cu stabilirea pedepsei) cu liberarea de executare a pedepsei.

A fost subliniat faptul că, înlăturarea răspunderii penale prin încetarea procesului din motivul intervenirii amnistiei nu contravine prezumției nevinovăției dacă persoana care a săvârșit o infracțiune este de acord să fie liberată de răspundere penală și nu insistă asupra soluționării cauzei penale în ședința de judecată publică (posibilitatea continuării examinării cauzei este prevăzută în art. 332 alin. (5) Codul de procedură penală.). La baza acestei concluzii stă argumentul că prezumția de nevinovăție este nu doar un principiu, ci și un drept al persoanei, în special a celei acuzate de săvârșirea unei infracțiuni, și acesta, ar trebui, în consecință, interpretat potrivit unui drept și nu obligații. Dacă persoana renunță la un anumit drept, atunci aceasta nu mai poate pretinde că i s-ar fi încălcat acest drept.

În opinia instanței de apel, poate fi dispusă încetarea procesului (chiar și în cadrul ședinței preliminare) din motivul intervenirii amnistiei și această posibilitate nu contravine prezumției vinovăției dacă persoana care a săvârșit o infracțiune a cărei răspundere penală urmează să fie înlăturată renunță la dreptul său de a-i fi dovedită vinovăția.

La caz, a fost reținut că, inculpatul poate renunța la acest drept prin depunerea cererii de aplicare a amnistiei (ceea ce a și fost realizat în cazul din speță). Prin depunerea cererii de aplicare a amnistiei, inculpatul consimte aplicarea amnistiei prin încetarea procesului penal pe temei de nereabilitare.

Suplimentar s-a menționat că, în cazurile în care inculpatul nu manifestă, direct sau indirect, acordul la aplicarea amnistiei (refuză să manifeste acordul; solicită achitarea sa; solicită încetarea procesului pe un alt temei decât amnistia; se eschivează de la prezentarea în ședință și examinarea cauzei are loc în lipsa

sa), doar atunci instanța de judecată urmează să examineze probele cu emiterea unei sentințe. Această sentință poate fi sentință de achitare, sentință de încetare (pe alt temei decât amnistia) sau sentință de condamnare cu stabilirea pedepsei și cu liberarea de executarea pedepsei.

Prin urmare, trebuie de ținut cont de interpretarea sistemică a normelor și în măsura în care pot produce efecte juridice (dar nu urmează a fi interpretate în sensul că contravin unele altora). Reiterând că, intervenirea amnistiei constituie atât temei de încetare a procesului (la orice etapă de judecată a cauzei, inclusiv apelul) cât și temei de liberare de executare a pedepsei (sentința de condamnare). Astfel, reieșind din natura juridică a sentinței de încetare (pe temei de nereabilitare) și natura juridică a sentinței de condamnare cu liberarea de executare a pedepsei, din natura juridică a noțiunii „răspundere penală”, din consecințele și modalitatea înlăturării răspunderii penale, din diferența înlăturării răspunderii penale și înlăturării pedepsei penale, urmează a fi rezumate următoarele: 1) în cazul în care inculpatul consimte în mod expres aplicarea amnistiei, atunci urmează a fi emisă o sentință de încetare din motivul intervenirii amnistiei; 2) în cazul în care inculpatul refuză sau lipsește un acord expres (această situație trebuie tratată ca refuz de aplicarea amnistiei), atunci urmează a fi cercetate probele și emiterea, după caz, a unei sentințe de achitare (dacă se constată temeiurile de achitare) sau a unei sentințe de încetare (dacă există alte temeiuri decât amnistia), sau a unei sentinței de condamnare cu stabilirea pedepsei și liberarea de executarea pedepsei.

De asemenea a fost remarcat că, la cazul dedus judecătii, inculpatul Brînză Anatolie nu cade sub incidența restricțiilor formulate în art. 6 din Legea nr. 243, iar în privința ultimului pot fi aplicate prevederile actului de clemență.

Totodată, instanța de apel a conchis că cheltuielile judiciare în mărime de 1820 lei pentru efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală dată urmează a fi recuperate integral din contul inculpatului Brînză Anatolie în contul statului.

5. Procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Plîngău Alexandru în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, contestă decizia instanței de apel cu recurs ordinar, solicitând casarea acesteia și trimiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului ordinar acuzarea a reiterat argumentele din cererea de apel, suplimentar menționând că în textul sentinței, care a fost menținută prin decizia instanței de apel, nu a fost constatată fapta incriminată inculpatului, cu toate că, a fost examinat fondul cauzei și cercetate probele.

Astfel, susține că, a fost adoptată soluția greșită de către instanța de apel, având în vedere circumstanțele particulare ale cauzei, prin care a fost afectată soluția.

De asemenea, o altă eroare admisă de prima instanța constituie faptul că, a fost dispusă încetarea procesului penal în privința lui Brînză Anatolie, în baza art. 42, 361 alin.(2) lit. b) Cod penal, din motivul intervenirii amnistiei,

nespecificând în dispozitivul expres, Legea nr.210 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova sau Legea nr. 243 din 24 decembrie 2021 privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenței a Republicii Moldova, a fost aplicată .

6. Judecând recursul ordinar declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi admis, din considerentele ce succed.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de recurs, judecând recursul, admite recursul, casează hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

De asemenea, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârile atacate și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

După cum rezultă din conținutul cererii de recurs declarată în speță, aceasta se bazează pe temeiurile pentru recurs prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, potrivit cărora, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel atunci când 6) *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței;* 10) *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

În conformitate cu prevederile art. 413 alin. (1) Cod de procedură penală, la judecarea apelului se aplică regulile generale pentru judecarea cauzelor în primă instanță.

În corespundere cu art. 384 alin. (3) Cod de procedură penală, hotărârea instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată.

Potrivit practicii judiciare constante, la întocmirea ei, instanța trebuie să îndeplinească cerințele art. 394 Cod de procedură penală și să soluționeze toate chestiunile prevăzute în art. 385 Cod de procedură penală, în aceeași consecutivitate.

Conform art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Colegiul penal lărgit atestă că aceste norme procesuale, deși sunt obligatorii, nu au fost respectate pe deplin de către instanța de apel la judecarea cauzei, din considerentele ce urmează a fi descrise.

După cum rezultă din materialele cauzei, prin sentința primei instanțe, a fost încetat procesul penal în privința lui Brînză Anatolie intentat în baza art. 42 alin.(2). art. 361 alin.(2) lit. b) Cod penal, în temeiul amnistiei .

Fiind investită cu judecarea apelului depus de partea acuzării, instanța de apel a casat sentința primei instanțe doar în partea încasării cheltuielilor de judecată, și pronunțând o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, a încasat din contul inculpatului Brînză Anatolie în beneficiul statului cheltuielile judiciare în sumă de 1820(una mie opt sute douăzeci) lei.

Așadar, analizând decizia contestată, Colegiul penal lărgit constată că de fapt motivarea soluției instanței de apel este una neclară, or, potrivit prevederilor legislației procesuale și practicii judiciare, hotărârile pronunțate de instanțele de fond trebuie să fie motivate atât în fapt, cât și în drept, în corespundere cu prevederile legislației în vigoare, pentru a permite instanței superioare de a verifica corespunderea hotărârii pronunțate cu legea.

În acest sens, Colegiul penal lărgit precizează că deși în descriptivul deciziei instanța de apel a făcut referire la prevederile art. 389 alin. (4) pct. 2) Cod de procedură penală, art. 107 Cod penal, însă a interpretat eronat prevederile legale menționând că: *„prin înlăturarea răspunderii penale din motivul intervenirii amnistiei este înlăturat actul de condamnare și obligația de a suporta sancțiune penală iar înlăturarea pedepsei ca efect al intervenirii actului de amnistie poate avea loc doar atunci când este posibilă aplicarea acesteia, dar ea nu este aplicată”*.

Cu referire la cele menționate supra, Colegiul penal lărgit consideră că soluția instanței de apel, contravine normelor penale și celor de procedură penală, precum și practicii judiciare constante.

Potrivit art. 107 alin. (1) Cod penal, amnistia este actul ce are ca efect înlăturarea răspunderii penale sau a pedepsei, fie reducerea pedepsei aplicate sau comutarea ei.

Colegiul penal lărgit precizează, că în speță instanța de apel urma să adopte și să pronunțe o hotărâre în conformitate cu prevederile art. 389 alin. (4) pct. 2) Cod de procedură penală, potrivit cărora sentința de condamnare se adoptă cu stabilirea pedepsei și cu liberarea de executarea ei în cazul amnistiei conform art. 107 din Codul penal, deoarece adoptarea unei sentințe de încetare a procesului penal conform art. 391 Cod de procedură penală, este posibilă doar la faza punerii pe rol a cauzei (art. 345 Cod de procedură penală coroborat cu art. 350 Cod de procedură penală), în celelalte cazuri, hotărârea se adoptă în baza art. 389-390 Cod de procedură penală.

Totodată, Colegiul penal menționează că, instanța de apel nu a verificat etapa procedurală la care se afla dosarul la momentul solicitării de către inculpatul aplicarea amnistiei, or potrivit procesului-verbal a ședinței de judecată (f.d. 39 vol. II) se atestă că etapa ședinței preliminare a fost depășită, fiind începută examinarea cauzei în fond.

Mai mult, instanța de recurs menționează că legiuitorul în prevederile art. 391 Cod de procedură penală (sentința de încetare a procesului penal), nu a statuat că, după ce procedura continuă în mod obișnuit și instanța hotărăște asupra învinuirii înaintate inculpatului, ea va adopta o sentință de încetare a procesului penal în cazul aplicării actului amnistiei, ca de altfel și al prescripției.

Or, aceste două cazuri de nereabilitare a persoanei, spre deosebire de celelalte situații similare, regăsite în art. 391 Cod de procedură penală, sunt soluționate, după faza ședinței preliminare (art. 332 alin. (5), 384 Cod de procedură penală), doar în cadrul adoptării unei sentințe sau deciziei (instanței de apel) de condamnare, în virtutea esenței sale procedurale și a specificului de a hotărî asupra învinuirii formulate inculpatului în condițiile prescrise la art. 389, 394 alin. (1) și (2) și 395 Cod de procedură penală, spre deosebire de cele prevăzute în art. 394 alin. (4) și 396 Cod de procedură penală, adică cele proprii unei sentințe de încetare.

Mai mult, Colegiul penal menționează că, în descriptivul sentinței, prima instanța nici nu a indicat fapta incriminată inculpatului ca fiind consumată, contrar prevederilor alin.(1) pct.1) art. 385 Cod de procedură penală, care stabilesc că, *“La adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează dacă a avut loc fapta de săvârșirea cărei este învinuit inculpatul.”*

Totodată, se reține și faptul că prima instanța în dispozitivul sentinței nu a indicat în baza cărei legi a aplicat amnistia în privința inculpatului, aceasta limitându-se să se expună: *“Se încetează procesul penal în privința lui Brînză Anatolie, învinuit în baza art. 42 alin.(2) art. 361 alin.(2) lit. b) Cod penal, în baza actului de amnistie care înlătură răspunderea penală și pedeapsa.”*

Astfel argumentul acuzatorului de stat invocat în recurs și-a găsit confirmare or, invocarea legii în baza cărei se aplică amnistia este obligatorie.

Reieșind din cele evidențiate supra, Colegiul penal lărgit conchide că motivarea neclară efectuată de instanța de apel prin care a fost încetat proces penal în privința inculpatului Brînză Anatolie în temeiul Legii nr. 243 din 24 decembrie 2021 privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXX-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, în vigoare din 31 decembrie 2021, se apreciază ca un viciu de judecată care afectează hotărârea adoptată și reprezintă temei legal de a casa decizia atacată și a dispune rejudecarea cauzei, în instanța de apel, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să țină cont de împrejurările expuse, să înlătore erorile menționate, să judece cauza în strictă conformitate cu legea, să adopte o hotărâre legală și întemeiată, care să corespundă prevederilor art. 417 Cod de procedură penală, argumentând clar concluziile sale în decizia adoptată, ținând cont de motivele expuse supra.

7. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Admite recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Plîngău Alexandru, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 septembrie 2022, în cauza penală în privința lui **Brînză Anatolie xxx** și dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată.

Decizia motivată semnată la **28 februarie 2023** și pronunțată la **31 martie 2023**.

Președinte

Toma Nadejda

Judecători

Diaconu Iurie

Catan Liliana

Guzun Ion

Boico Victor